

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Trier: Da der fra Venstres Side er fremsat Ønske om at faa denne Sag behandlet i et Udvalg, og da jeg gaar ud fra, at denne Udvalgsbehandling vil kunne tilendebringes meget hurtigt, skal jeg tillade mig at stille Forslag om, at Sagen henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1925 til 31. Marts 1926.

Forhandlingen genoptoges.

Carlsen-Skiødt: Jeg vil gerne tillade mig først at omtale en Sag, der har vakt en Del Opmærksomhedovre paa Fyn, for øvrigt ogsaa videre omkring i Landet, nemlig den Afgørelse, som den højtærede Erhvervsminister har truffet angaaende Spiritusbevilling til Stenstrup Kro ved Svendborg. Forhistorien er ganske kort denne: Da den tidligere Bevilling til Kroen var udløbet, ønskede Sogneraadet at erfare Beboernes Stilling til Spørgsmaalet Spiritusbevilling eller ikke og lod derfor den 4. Juli i Aar afholde en Kommuneafstemning om Sagen, hvis Resultat var, at over 50 pCt. af Indbyggerne i Sognet deltog i Afstemningen, idet 177 stemte for Bevillingen, medens 268 stemte imod. Et meget stort Flertal af Befolkningen udtalte altsaa, at de ønskede ikke denne Bevilling givet. Jeg kender ikke Grunden til, at det store Flertal af Beboerne tog dette Standpunkt; det er for øvrigt ogsaa ligegyldigt i denne Forbindelse. De ansaa vel denne Form for Beværetning for uheldig; de havde maaske set uheldige Virkninger deraf, og i alt Fald ønskede de en Forandring i Fremtiden. Efter denne Afstemning nægtede selvfølgelig Sogneraadet og Amtsrådet at anbefale Ansøgningen om Bevilling, og man maatte derfor, synes jeg, have kunnet vente, at den højtærede Erhvervsminister, anerkendende det stedlige folkelige Selvstyre, havde imødekommet Befolkningens Ønsker. Men her

kommer Overraskelsen, idet den højtærede Minister gik imod Befolkningen, Sogneraadet og Amtsrådet og gav Bevillingen. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister ser med Velvillie paa Afholdsbevægelsen i Folket, og derfor skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa en Omtale af Nyttens af at være afholdende, men jeg vil dog gerne sige, at for alle dem, der kender denne Sag, synes det ganske uforstaaeligt, at en demokratisk Minister saa afgjort er gaaet imod Befolkningens Ønske og imod Sogneraadets og Amtsrådets Indstilling. Nu ved jeg nok, at den højtærede Minister senere har udtalt, at naar den nye Beværterlov træder i Kraft den 1. Januar 1925, faar Beboerne Ret til at bestemme, om der skal være Spiritusudskænkning i Sognets Kro eller ikke, og da er Befolkningens Afgørelse endelig. Dette er rigtigt, men det forekommer mig, at der saa var endnu mindre Grund for den højtærede Minister til at give Bevilling til 1. Juli 1925. Det synes ogsaa noget urimeligt at paaføre Befolkningen Ulejlighed og Udgift ved to Afstemninger, da den første afgjort var saa klar. Derfor vil jeg gerne efter en Opfordring, jeg har faaet, tillade mig at forespørge den højtærede Erhvervsminister, hvilke afgørende Grunde der har foreligget for ham — muligvis Grunde, som andre ikke kender — til at gaa imod Befolkning, Sogneraad og Amtsråd. Beboerne staaer nemlig ganske uforstaaende overfor den trufne Afgørelse af den højtærede Minister, en Afgørelse, der tilmed forhindrer Befolkningen i at benytte Loven før et halvt Aar efter, at den er traadt i Kraft.

Jeg skal derefter gaa over til et andet Emne. Der er paa Finanslovsforslaget foretaget ikke faa Nedskæringer, og i en økonomisk vanskelig Tid maa det anerkendes, at Regeringen forsøger at spare, hvor det er rigtigt og forsvarligt at spare. Men naar f. Eks. Tilskuddet til de private Skoler er foreslaaet nedsat med 70 000 Kr. for det kommende Finansaar, vil en saa betydelig Nedskæring gøre megen Fortræd og bringe ikke faa af disse Skoler i Vanskeligheder. Det er særlig de private Realskoler, jeg her tænker paa. Ved store økonomiske Ofre er disse Skoler oprettet og spredt ud over Landet, og der er saaledes Adgang for de mere velbegavede Børn til at faa en fyldigere Undervisning end den, der kan gives i Folkeskolen. De Tilskud, der ydes til disse Realskoler baade fra Stat og fra Kommune, har i udstrakt Grad været benyttet baade direkte og indirekte til Fripladser for flinke, men mindre velstillede Børn, og det forekommer mig, at Staten ikke ved en saa